

РЕШЕНИЕ

№ 6382

гр. София, 13.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
Снежанка Кьосева**

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7086** по описа за **2020** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по повод касационна жалба вх. № 22935 от 23.07.2020 г. по описа на Административен съд – София град /АССГ/ и вх. № 1023933 от 28.05.2020 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, подадена от [фирма], представлявано от управителя Е. С. С., против Решение № 74886 от 22.04.2020г., постановено по НАХД № 16783/2019 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 129 - ти състав, с което е потвърдено, издаденото от директора на Дирекция „Инспекция по труда” /ДИТ/ С., Наказателно постановление (НП) № 22-005963 от 26.08.2019 г. за налагането на [фирма], в качеството му на работодател, административно наказание „имуществена санкция”, в размер на 2000 лева, на основание чл. 416, ал. 5 Кодекса на труда /КТ/, вр. чл. 415, ал. 1 КТ за извършено нарушение по чл. 415, т. 1 от същия кодекс.

С депозираната жалба се навеждат доводи за неправилност и постановяване на решението в пряко противоречие на материалния закон, както и като явно несправедливо в частта на размера на наложената имуществена санкция. Твърди се, че неправилно съдебният състав е приел, че е налице основание за приложение на разпоредбата на чл.40, ал.2 от ЗАНН. Счита, че наложеното административно наказание е в завишен размер и е явно несправедливо. Моли касационния съд да

отмени решението на въззивния съд, респективно да отмени наказателното постановление. В хода на съдебното производство касаторът, редовно призован, не изпраща представител. По делото е постъпила молба от адв. Д., с която заявява, че поддържа касационната жалба и изложените доводи в нея.

Ответникът по касационната жалба – Дирекция „Инспекция по труда“ –С., редовно призован, се представлява от юр.Д. М., който оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Моли решението на СРС да бъде потвърдено. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита решението на въззивния съд за правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

Въззивният съд е приел фактическата обстановка, отразена в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, а именно, че по повод на подаден сигнал в Д“ИТ“ - С. от лицето Й. Б. Д., с оплакване, че не са й изплатени трудови възнаграждения за периода май - ноември 2018 г., включително и дължимото обезщетение по чл.221, ал.1 от КТ от работодателя й [фирма] на 25.02.2019 г. и на 06.03.2019 г. е извършена проверка по документи на дружеството от св. Г. В. Винарска – главен инспектор в Д“ИТ“ –С. и неин колега.

Проверката е извършена основно по документи, представени в Д“ИТ“ – С. от дружеството – разчетно - платежни ведомости за начислени заплати и заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на работника/служителя. При преглед на изисканите и представени документи е установено, че работодателят [фирма] е начислил, но не е изплатил на Й. Д. обезщетение по чл.221, ал.1 от КТ, дължимо при прекратяване на трудовото правоотношение, съгласно чл.228, ал.3 от КТ, което е направено със Заповед №4 от 05.11.2018 г.

С оглед на това, със съставения Протокол за извършена проверка изх. №1905465 от 06.03.2019 г., на работодателя е дадено задължително за изпълнение предписание №8 – „Работодателят да изплати на Й. Б. Д. обезщетението по чл.221, ал.1 от КТ, дължимо при прекратяване на трудовото правоотношение, съгласно чл.228, ал.3 от КТ“. Посочен е срок за изпълнение на предписанието – до 12.04.2019 г. Протоколът за извършената проверка, с дадените предписания е надлежно връчен на 06.03.2019 г. на упълномощен представител на дружеството – В. Н. Д. /с представено копие на пълномощно, намиращо се на л.45-46 от делото/. Така наложената принудителна административна мярка не е оспорена на основание чл.405 от КТ по реда на АПК, нито по административен, нито по съдебен ред и е влязла в сила на 21.03.2019г.

На 13.05.2019 г. в ДИТ – С. е постъпило уведомление от Й. Д., за това, че до датата на подаване на същото не са изпълнени предписанията за изплащане на трудовите й възнаграждения в определения срок до 12.04.2019 г., в това число и за обезщетението по чл.221, ал.1 от КТ.

С оглед на това, св. Винарска извършва последваща проверка за изпълнение на дадените предписания с протокол №1905465 от 06.03.2019 г., като за целта с призовка по чл.45, ал.1 от АПК е изискала от [фирма] да представи документи,

удостоверяващи изпълнението на дадените предписания. Такива за изпълнение на предписание №8 не са представени до 13.05.2019 г., като на тази дата на явили се в ДИТ – С., упълномощен представител на [фирма] –В. Н. Д. е връчена покана за явяване на представител на дружеството на 15.05.2019 г. за съставяне на АУАН, като е посочено за какви конкретно нарушения.

На посочената в поканата дата не се е явил представител на дружеството [фирма], поради което срещу него е съставен АУАН № 22 – 005963 от 15.05.2019 г., при условията на чл.40, ал.2 от ЗАНН, за това, че не е изпълнил задължително за изпълнение предписание, дадено му с протокол за извършена проверка, връчен на 06.03.2019г., а именно предписание №8: [фирма], в качеството на работодател, да изплати на Й. Б. Д. обезщетението по чл.221, ал.1 от КТ, дължимо при прекратяване на трудовото правоотношение, съгласно чл.228, ал.3 от КТ.”

Посочено е, че срокът за изпълнение на предписанието е изтекъл на 12.04.2019 г., от което е направен извод, че нарушението е извършено на 15.04.2019 г. /първият работен ден след изтичане на определения срок/ в предприятието на работодателя. Нарушението е квалифицирано по чл.415, ал.1 от КТ.

Така съставеният АУАН е изпратен за предявяване и подписване на нарушителя, като е връчен лично на управителя С. на 21.05.2019 г., видно от писмо изх. №19052276 от 17.05.2019 г. и известие за доставянето му /намиращи се на л. 48 и л.49 от делото/.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН, считано от 21.05.2019 г. не са подадени писмени възражения срещу акта.

С оглед на това и въз основа на така съставения АУАН е издадено обжалваното НП, в което обстоятелствата по извършване на нарушението са описани идентично като в АУАН, както и правната квалификация, но на основание чл.53, ал.2 от ЗАНН от АНО е уточнено, че доколкото срокът за изпълнение на предписанието е изтекъл на 12.04.2019 г., който е петък – работен ден, следва да се приеме, че нарушението е извършено не на 15.04.2019 г. /първият работен ден след изтичане на определения срок за изпълнение на предписанието/, както е посочено в АУАН, а на 13.04.2019 г. /събота/.

Приетата от съда фактическа обстановка по делото е установена от показанията на св. Винарска, като и от събраните по делото писмени доказателства, приобщени към доказателствения материал по реда на чл. 283 НПК, които въззивният съд е кредитирал изцяло, тъй като същите са непротиворечиви в своята цялост и изясняват приетата фактическата обстановка.

Районният съд е направил извод, че както АУАН, така и НП са издадени от компетентни органи, съдържат всички изискуеми по ЗАНН реквизити-описание на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, датата и мястото на извършване, посочени са нарушената законова разпоредба и нормата, въз основа на която е определена санкцията. Съдът е направил извода, че при реализиране на административно-наказателната отговорност на дружеството не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до порочност на административно-наказателното производство против него. АУАН и НП са издадени в сроковете по чл.34 ЗАНН. Детайлно и изчерпателно е мотивирал защо не приема за основателни възраженията на [фирма] по отношение на нарушаване процедурата по съставяне на АУАН и възражението за наличие на разминаване между реквизитите на АУАН и НП, досежно датата на извършване на нарушението. При тези свои изводи, въззивният съд е намерил за безспорно установено, че извършеното от

дружеството-работодател нарушение е съставомерно и покрива от обективна страна фактическия състав на визираната в наказателното постановление законова норма - бездействие, тъй като неизпълненото задължително предписание се състои в задължение да се изплати обезщетение по чл.221, ал.1 от КТ, дължимо при прекратяване на трудовото правоотношение, съгласно чл.228, ал.3 от КТ. При така направените изводи районния съд е потвърдил НП.

Въззивното решение е неправилно.

Основателни са твърденията на касатора за неправилност на изводите на съда в обжалваното решение по приложението на закона относно липса на процесуални нарушения при издаването на НП, касаещи нарушение на изискванията на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН - неправилно посочена дата на нарушението. Неспазването на чл. 57, ал.1, т.5 ЗАНН е винаги съществено нарушение в административно-наказателното производството, защото води до ограничаване правото на защита на наказаното лице, а също така прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното наказателно постановление. Съгласно протокола за извършена проверка, срокът за изпълнение на предписанието е 12.04.2019 г. Но този ден се пада в петък – работен ден, което обстоятелство води до извода, че до тази дата работодателят е могъл да изпълни законосъобразно даденото му предписание. Следователно на 13.04.2019 г. – събота –почивен ден, той е извършил нарушение. В случая е ирелевантно, дали датата на нарушението е работен или неработен ден, стига последния ден от срока за изпълнение на задължението да е бил работен. В случая неправилно наказващият орган е приложил разпоредбата на чл. 183, ал. 4 от НПК (която следва да намери приложение на основание препращащата разпоредба на чл. 84 от ЗАНН), „Когато последният ден на срока е неприсъствен, срокът изтича в първия следващ присъствен ден.” Но в случая последния ден на срока е работен ден. Оттук може да се направи извода, че нарушението е извършено на 13.04.2019 г., а не както е прието на 15.04.2019 г. Обстоятелството, че предписанието не е изпълнено и на 15.04.2019 г. не води до промяна на този извод на съда, доколкото ангажирането на административно-наказателната отговорност на лицата е строго формален процес, при който наказващият орган следва да спазва задълженията си по чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН и да посочи конкретно и вярно описание на нарушението и датата, на която то е извършено. Недопустимо е съдът, действащ като въззивна инстанция да подменя волята на наказващия орган или да „поправя” допуснати неточности в издаденото НП. Касационната инстанция не споделя възраженията на касатора относно липсата на надлежно връчване на АУАН на санкционираното дружество. Въззивният съд е изложил достатъчно подробни и мотивирани съждения, които настоящата инстанция напълно споделя и поради това не е необходимо да ги преповтаря. По тези съображения, настоящият състав приема, че липсва нарушение на процедурата по съставяне на акта, поради което дружеството не е било лишено от възможността да упражни своите права на защита в пълен обем, като представи възражения и доказателства в законовия срок и организира защитата си.

По изложените съображения настоящият състав приема, че касационната жалба е основателна. Въззивният съд е постановил неправилно решение което следва да бъде отменено.

С оглед изхода на спора пред касационната инстанция, не следва да се присъдят претендираните разноски от касационния жалбоподател по две съображения. На първо място в представените два договора за правна защита и съдействие не е посочен

размера на договореното адвокатско възнаграждение и дали същото е реално заплатено. На второ място устните състезания пред въззивната инстанция са приключили на 09.12.2019 г., към която е действаща разпоредбата на чл. 63, ал. 4 от ЗАНН. В хода на производството пред районния съд от страна на въззиваемата страна не е отправено искане да ѝ се присъдят сторените разноски – адвокатско възнаграждение. При това положение същите не могат да се търсят в хода на касационното производство.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН Административен съд София - град, IX – ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 74886 от 22.04.2020 г., постановено по НАХД № 16783/2019 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 129 – ти състав и вместо него постановява.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление (НП) № 22-005963 от 26.08.2019 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” /ДИТ/ С..

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.